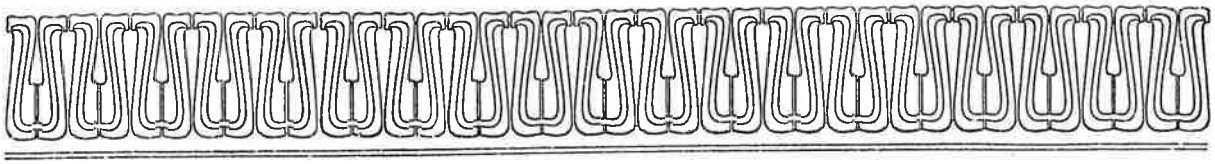

Föreliggande arbete är ett försök att i fullt stil- och tidsenlig instrumental harmonidräkt framföra några af den svenska folkmusikens mest utmärkande melodier. För att förverkliga sin afsigt har tonsättaren ansett sig böra använda både äldre och nyare medel; på annat sätt trodde han sig icke kunna göra all den rättvisa, han förmådde, åt dessa melodiers djupa och vida stämningsinnehåll, som tyckes sammansmälta de fjärmaste och de närmaste tiders känslosätt till en på en gång allmängiltig och utomordentligt klar uppenbarelse af svenskt själslif.

Till de äldre — men icke dess mindre föga använda — medlen hör tillämpningen af de gamla tonartsförhållanden, på hvilka flere af dessa melodier äro byggda; i sammanhang härmed står återinförandet af den ursprungliga noteringen i "Neckens polska", där den annars brukliga stora septiman utgör ett talande bevis för den italienska diatonikens slappande inverkan på nordiskt tonsinne. Ett nyare medel är däremot kromatiken. Till uppkomst och användning en utpräglad germansk företeelse, har den redan för länge sedan fått sin samhörighet med skandinavisk musik bevisad genom Södermans och Griegs harmoniseringskonst.

Prof på den med melodierna förenade texten har meddelats i de fall då den varit tonsättaren bekant och synts honom ha i folkmedvetandet sammanvuxit med musiken till ett helt af någorlunda likartadt värde. Dock har detta för honom varit en fråga af underordnad vikt: melodien, "låten", är dock det ursprungliga och primära, till hvilket orddikten — eller dikterna, ty samma melodi hade ofta flere helt olika texter — i många fall senare lämpats.

I ett fall har dock texten fått spela en bestämmande roll: vid ordnandet af urvalet, som uppdelats i grupperna hembygdssånger, kärleksvisor, och ballader, till hvilka i andra häftet sluta sig de med balladerna nära befryndade danslekarna samt dansvisorna och de instrumentala danslåtarna utan ord.

Innehåll:

Hembygdssånger:

1. Du gamla, du fria. . . . . Sid 4.
2. Värmlandsvisan. . . . . „ 5.
3. Orsa-marschen. . . . . „ 6.
4. Om sommaren sköna. . . . . „ 7.

Kärleksvisor:

5. Allt under himmelens fäste. . . „ 8.
6. Kristallen den fina. . . . . „ 9.
7. Som stjärnan uppå himmelen. . „ 10.
8. Tänker du att jag förlorader är. „ 11.
9. Glädjens blomster. . . . . „ 12.
10. Och hör du lilla Dora. . . . „ 12.
11. Jag ser uppå dina ögon. . . „ 13.
12. Till Österland vill jag fara. . „ 14.
13. Det står ett ljus i Österland. . „ 14.
14. Jag gick mig ut en aftonstund. „ 16.
15. Och minns du hvad du lofvade. „ 16.

Ballader:

16. Det gick en jungfru uti en hage. „ 18.
17. Neckens polska. . . . . „ 19.
18. Hertig Silfverdal. . . . . „ 20.
19. Liten Karin. . . . . „ 21.
20. Och jungfrun gick till källan. . „ 22.
21. En visa vill jag sjunga. . . . „ 22.
22. Inga Lill'. . . . . „ 23.
23. Den bergtagna. . . . . „ 24.
24. Per Svinaherde. . . . . „ 25.
25. Det bodde en konung. . . . „ 26.

1. Du gamla, du fria, du fjällhöga Nord!

Stolt och högtidligt.

Du gam - la, du fri - a, du fjäll - hö - ga Nord, Du ty - sta, du gläd - je - ri - ka,

f

skö - - - na! Jag häl - sar dig vä - na - ste land up - på jord, Din

mf

sol, din him - mel, di - na äng - der grö - na. Din sol, din him - mel, di - na äng - der grö - na. Du

p

tro - nar på min - nen från forn - sto - ra dar, Då ä - radt ditt namn flög öf - ver jor - den. Jag

mf

vet, att du är och du blir, hvad du var. Ja, jag vill lef - va, jag vill dö i

mf *f*

Nor - - den! Ja, jag vill lef - va, jag vill dö i Nor - - den.

mp *p*

2. Ack, Värmeland du sköna.

Enkelt, innerligt.

Ack, Vär - me - land, du skö - na, du här - li - ga land, du

kro - na bland Sve - a - ri - kes län - - der! Och kom - me jag än

midt i det för - lof - va - de land, till Värm - land jag än - då å - ter -

vän - - der! Ja, där vill jag lef - va, ja där vill jag

dö. Om en gång i - från Värm - land jag ta - ger mig en mö, så

vet jag, att al - drig jag mig ång - rar.

m.s. m.d.

3. Orsa-marschen.

Man - dom, mod och mor - ske män fins i gam - la Sveri - ge än,

f

kraft i arm och kraft i barm, ung - doms - varm i bar - da - larm.

Ö - gon blå, då och dá, le i blom - ster - da - lar där.

mf *f*

Nord, du jor - dens jät - te - lem, Nord, du mil - - da hjär - tans hem!

mf *f*

4. Om sommaren sköna.

Mjukt, något rörligt.

Om som - ma - ren skö - na, när mar - ken hon gläds, vid Da - la två

p legato *mf*

elf - var - na vi - - - da: Från Tu - na - å strand till Gag - ne - mäns -

p

näs, så fa - gert det då är att ri - - - da. Gud glä - de och

f *mf* *f dolce*

styr - ke de män, som där bo, Gud glä - de och styr - ke de

mf

män, som där bo vid älf - vom, på berg och i da - - - lom.

p *p* *pp*

5. Allt under himmelens fäste.

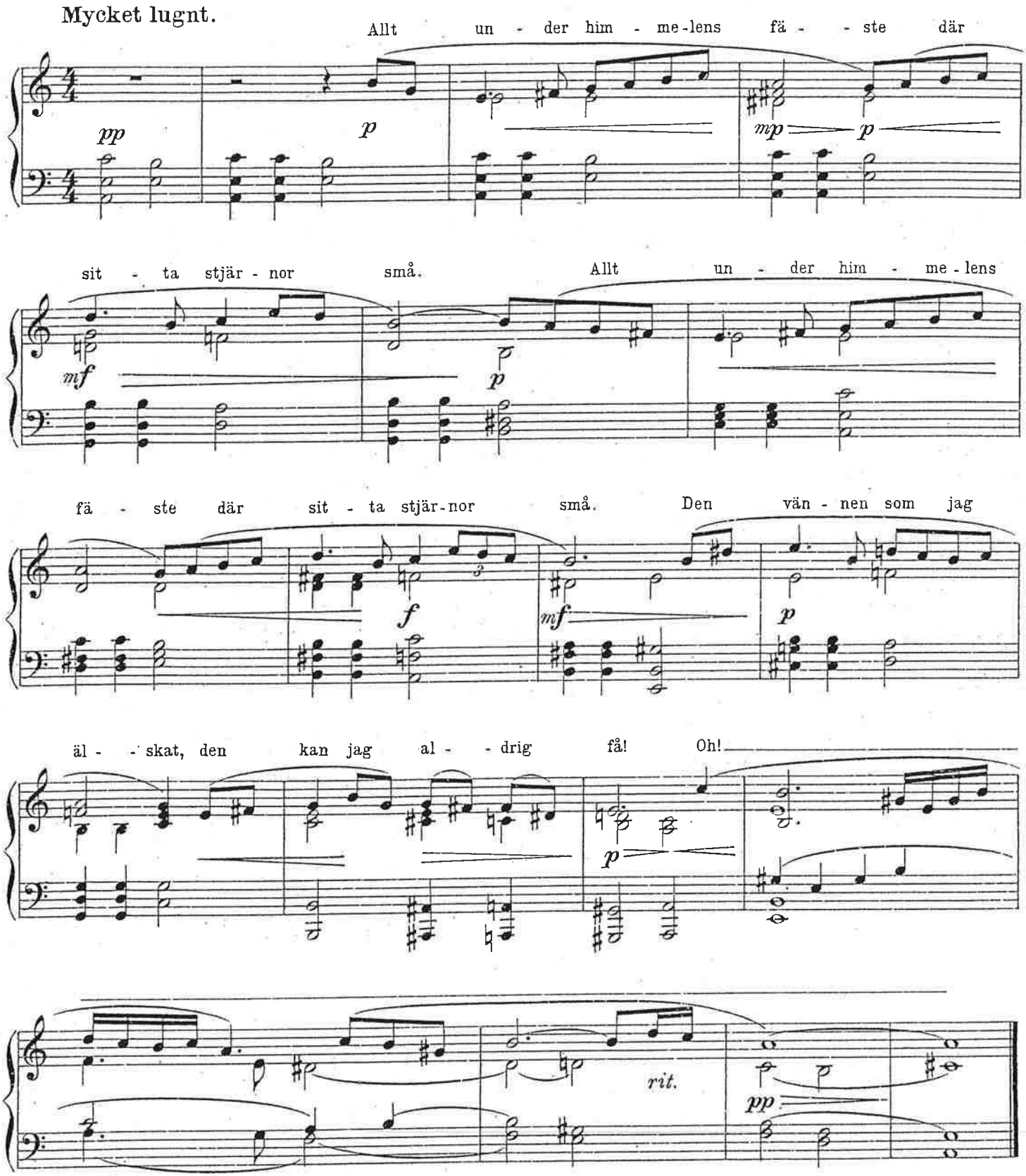

6. Kristallen den fina.

Lätt, nästan lekande rörelse.

Kri - stal-len den fi - na som so - len månd' ski - na, som stjär - nor - na

p

blän - ka i skyn! Jag kän-ner en flic - ka i dyg-den den

fi - na, en flic-ka i den - na här byn. Min vän, min

mp

vän och äls - - kogs - blom-ma. Ack, om vi kun-de till - sam - - mans

f *poco pesante*

kom-ma och du vo - re vän - - nen min, och jag all - ra -

a tempo *p*

kä - ra-sten din, du ä - - de-la ros och för - gyl-lan-de skrin!

sf *p* *poco ritard.*

7. Som stjärnan uppå himmelen.

Mycket långsamt och stilla.

Som stjär - nan up - på him - me - len så klar hon läng - tar till sitt

p molto legato

rum, så läng - tar jag till dig min lil - la vän, hvar tim - ma och hvar

p *mf* *f*

stund. Hvar tim - ma är som en må - - nad lång,

pp *mp*

en må - nad som ett år. Så läng - tar jag till

f *p*

dig, min lil - la vän, fast jag dig al - drig får.

f *molto p* *pp*

8. Tänker du, att jag förlorader är.

Muntert.

Tänker du, att jag för - lo - ra - der är, fast jag din gunst ej har? Nej

mp

du kan va - ra för - vis - sad där - på, att jag har en an - nan i val. Så

mf *f*

sant som här fin - nes vat - ten och vin, så sant har du va - rit all - ra -

mf

kä - res - tan min, som un - der him - me - len fanns, men

p *f*

nu är jag li - ka lus - tig och glad och sjunger fal - le - ralle - ral - le - - ra.

9. Glädjens blomster.*)

Mjukt och stilla.

Gläd - jens blom - ster i jor - dens mull ack visst al - drig gro! Kär - lek själf ju för -

pp *mp*

såt - lig är för ditt hjär - tas ro. Men där of - van för hopp och tro

f *mp* *p* *f dolce*

blom - stra de e - vigt fris - ka. Hör du ej, hur an - dar ljuft om dem till hjär - tat

mf *p*

hvis - ka. Hör du ej, hur an - dar ljuft om dem till hjär - tat hvis - ka.

pp *ritard.* *ppp*

10. Och hör du lilla Dora.

Rörligt med varmt uttryck.

Och hör du lil - la Do - ra, vill du gif - ta dig i år? Och

mp dolce

hör du lil - la Do - ra, vill du gif - ta dig i år? I år ä' de

mf *mp*

*) Ursprungligen en danslåt (polska) liksom Nº 17.

åt - ta å - ren gång - - na för - - bi, U - ti ro - - sor.

f *p* *p*

11. Jag ser uppå dina ögon.

Lugnt.

Jag ser up - på di - na ö - gon, ´ att du har en an - nan

mp legato

kär. Jag ser up - på di - na ö - gon, att du har en an - nan

mf

kär. Ack, skön - sta li - la vän - nen, ack, säg mig hvem det

p *mf* *mp* *f*

är. Då vil - le jag så gär - na va - ra re - de - lig mot

p *mf* *f*

dig, så län - ge som mitt hjär - ta det rö - res i mig.

mf *p* *pp*

12. Till Österland vill jag fara.

Långsamt, drömmande.

Till Ö - ster-land vill jag fa - - ra, där bor all-ra kä - re-stan min. Till

pp legato *mp*

Ö - ster-land vill jag fa - - ra, där bor all-ra kä - re-stan min. Bortom

p *mf* *p*

berg och dju - pa da - - lar allt un-der så grö - nan en lind. Bortom

f *p*

berg och dju - pa da - - lar allt un-der så grö-nan en lind.

f *p* *pp*

13. Det står ett ljus i Österland.

Lugnt.

Det står ett ljus i Ö - ster-land, det ly - ser som en stjär - na. Det

f legato *p*

är så likt min lil - la vän, den van jag ser så gär - na. Jag

f *p*

tror den stjär - nan lef - ver än, hon tän - der upp sitt ljus i - gen e - mellan så - - ta

(2a v. pp.) f p f mp

1. vän - ner. Jag 2. vän - ner. Om vi o - vän - ner skul - le bli, som såd' - na vän - ner

pp ff

va - rit, och som en så - dan län - gre tid hvar an - dra äl - skat haf - va. Så

mp pp p pp

långt som him - mel är från jord, så långt är du från di - na ord, som

f p

du med mig har ta - lat.

pp dolce

f p pp p

14. Jag gick mig ut en aftonstund.

Lugnt.

Jag gick mig ut en af - ton - stund, jag gick mig ner till

p *legato*

stran - den. Där möt - te mig en gos - se ung, han räck - te mig då

mf *p*

han - den: „Du flic - ka huld, hvar ska' vi bo? Hvar ska' vi bo på

p *cresc.*

den - na jord; på des - sa jor - - de - lan - den?"

f *decresc.* *p* *pp*

15. Och minns du hvad du lofvade.

Jämn rörelse.

Och minns du hvad du lof - va - de, och minns du hvad du sa - - de, allt

p *legato*

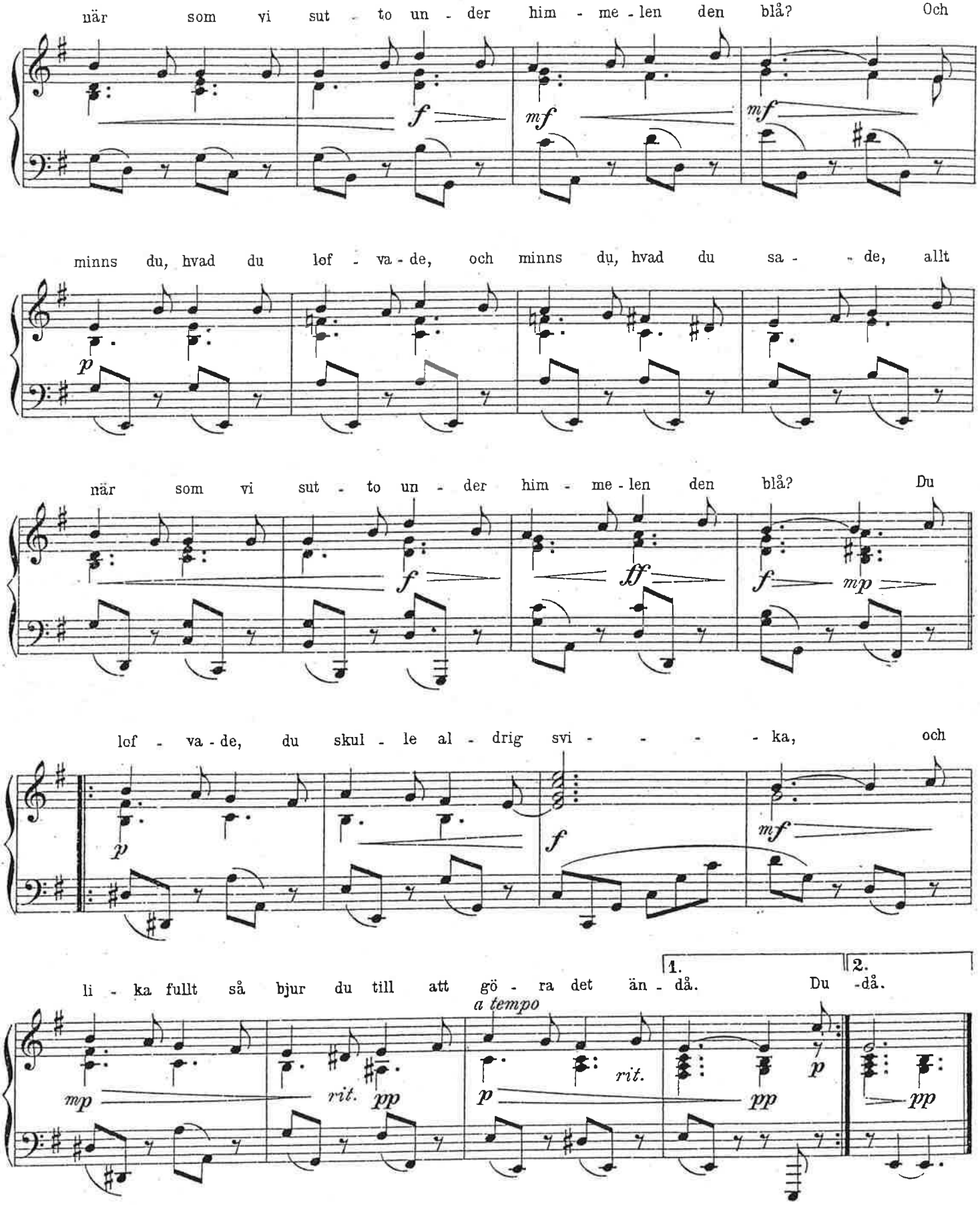
när som vi sut - to un - der him - me - len den blå? Och
minns du, hvad du lof - va - de, och minns du, hvad du sa - - de, allt
när som vi sut - to un - der him - me - len den blå? Du
lof - va - de, du skul - le al - drig svi - - - - - ka, och
li - ka fullt så bjur du till att gö - ra det än - då. Du - då.
a tempo
rit.
1.
2.

16. Det giek en jungfru uti en hage.

Något rörligt, behagfullt.

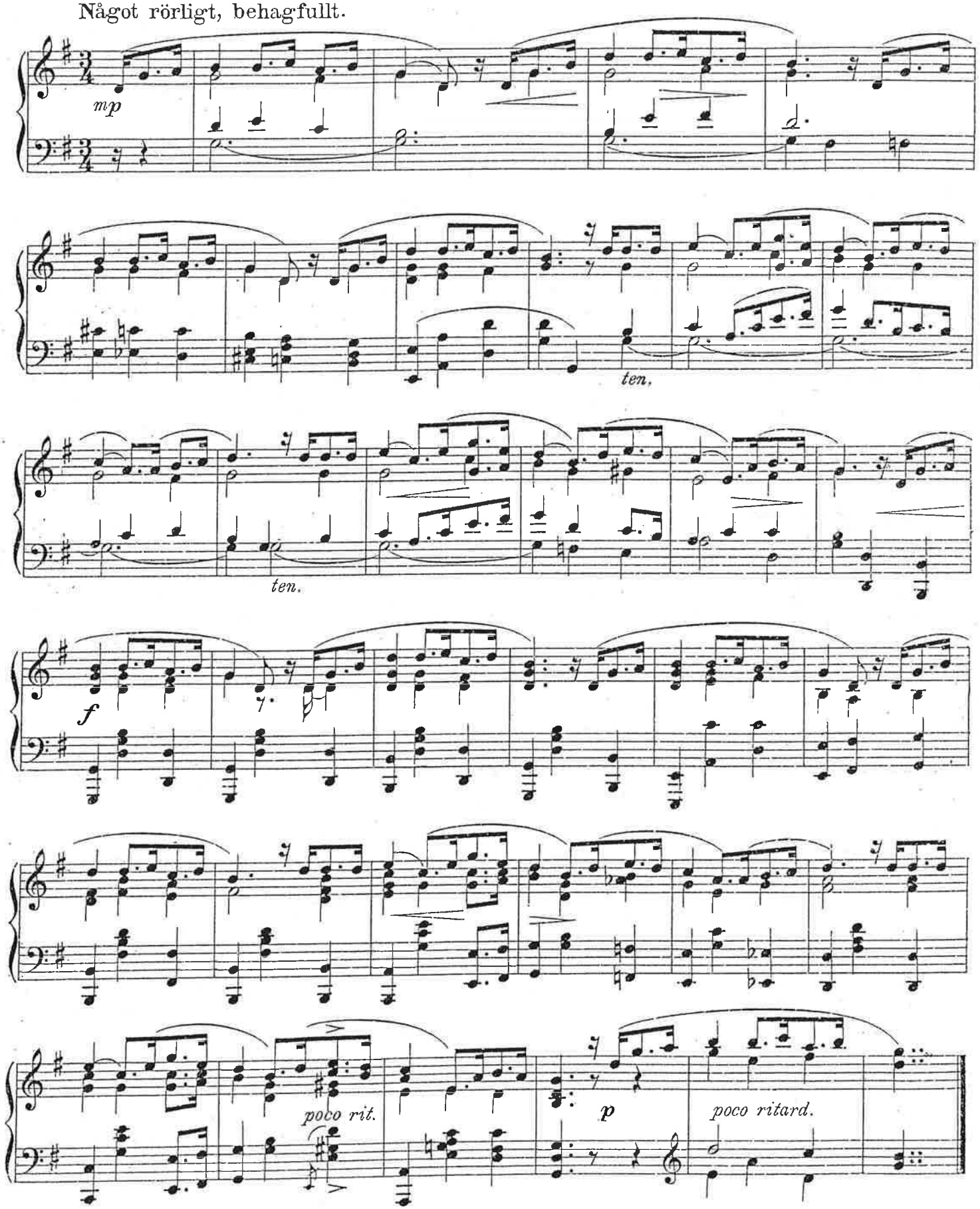

17. Neckens polska.

Mycket lugn rörelse.

Djupt i haf - vet på de - man - te - häl - len ne - cken hvi - lar i grö - nan sal. Nat - tens tär - nor spän - na mör - ka päl - len öf - ver skog, öf - ver berg och dal. Kväl - len här - lig står i svartan hög - tids - skrud. När och fjärran ej en sus - ning, in - tet ljud stör det lugn öf - ver nej - den rår, när hafvets kung ur gyll - ne bor - gen går, när haf - vets kung ur gyll - ne bor - gen går.

*) Detta är melodiens ursprungliga form, byggd på den gamla molltonen, där äfven dominantklangen är ett mollackord.

18. Hertig Silfverdal.

Mycket lugnt och sjungande.

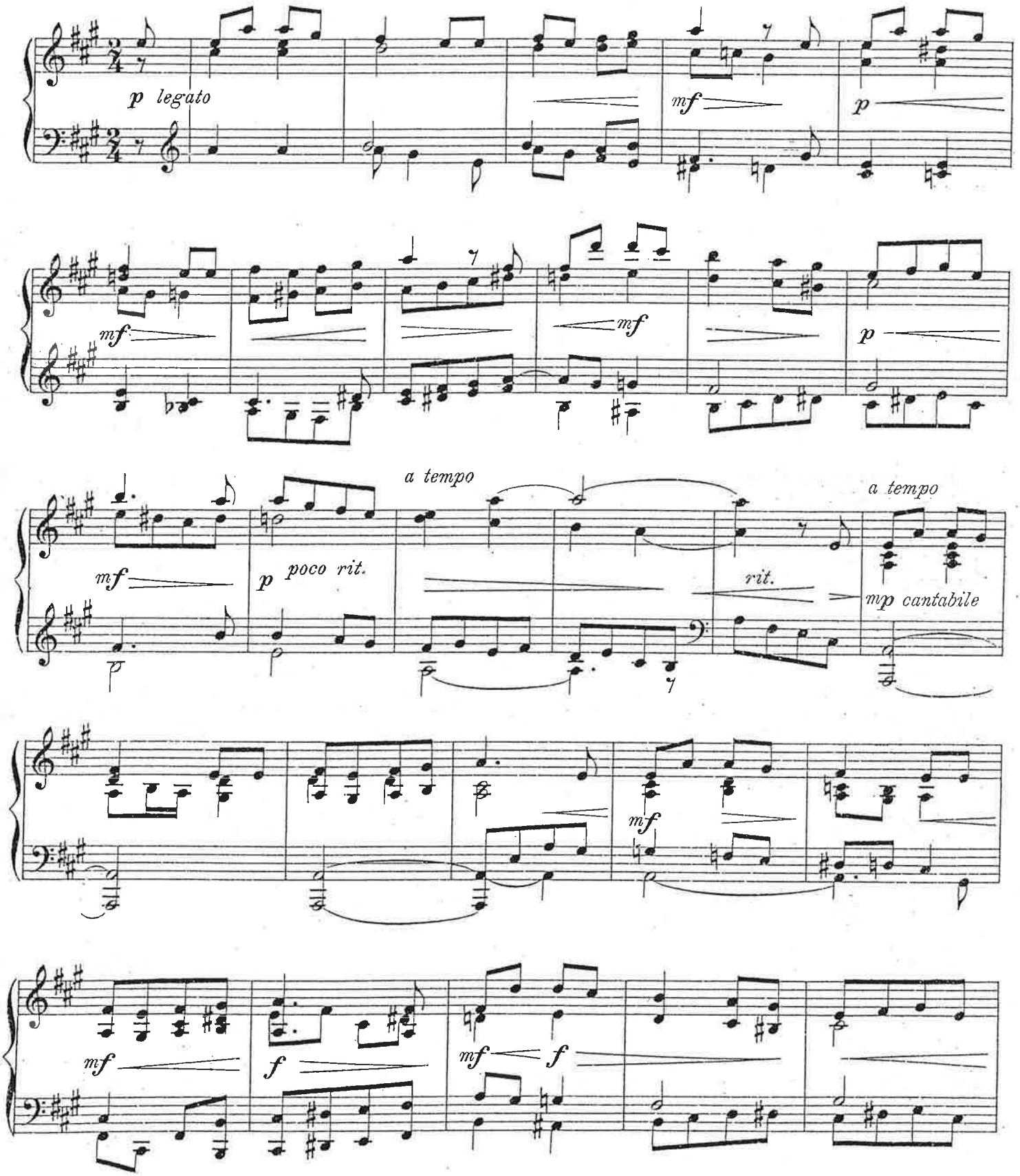

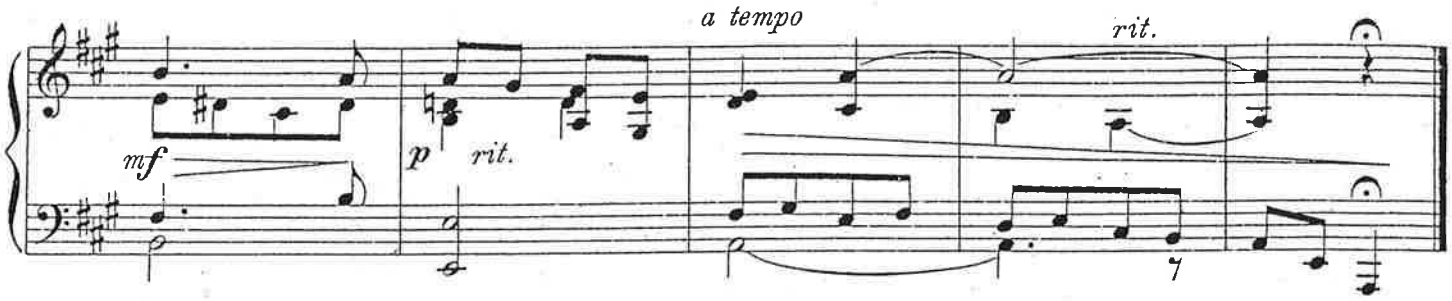

19. Liten Karin.

Lugnt.

Och li - ten Ka - rin tjän - te på un - ga kun - gens gård; och

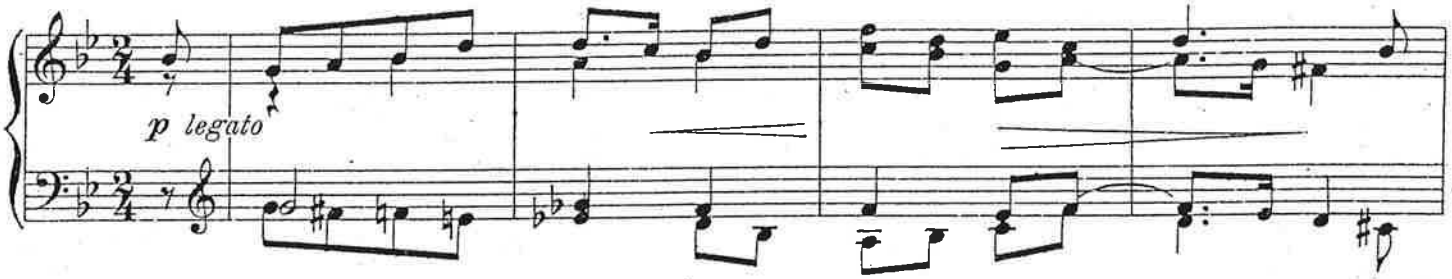

li - ten Ka - rin tjän - te på un - ga kun - gens gård; hon

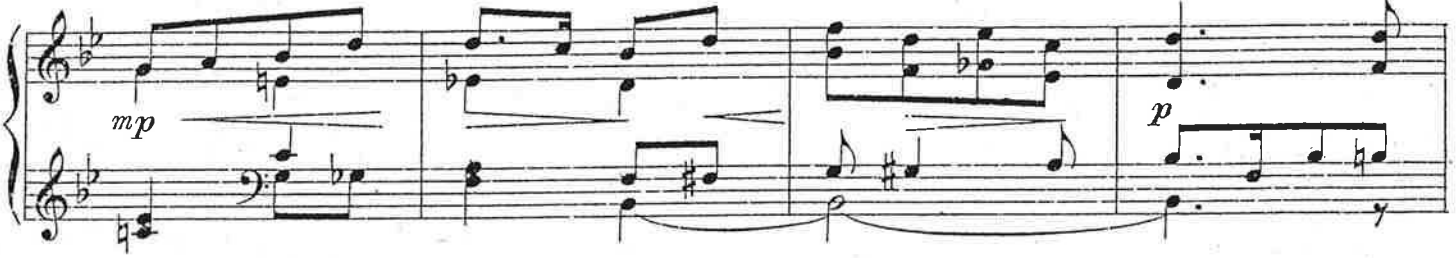

ly - ste som en stjär - - na bland al - la tär - nor små; hon

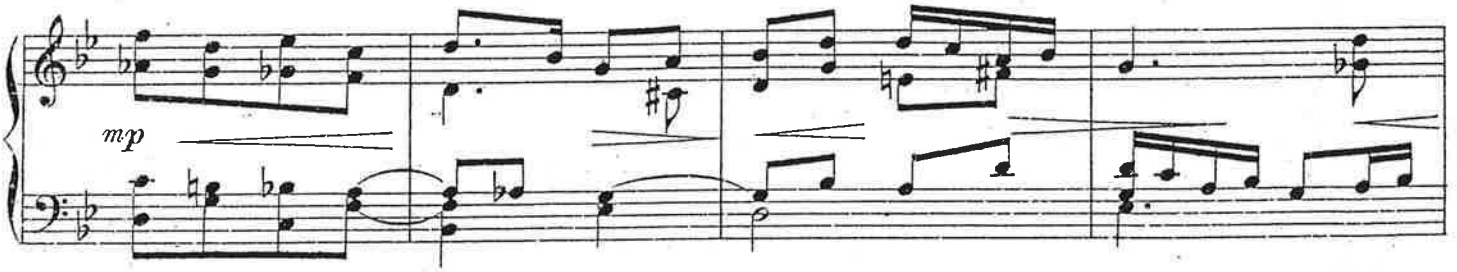

ly - ste som en stjär - - na bland al - la tär - nor små.

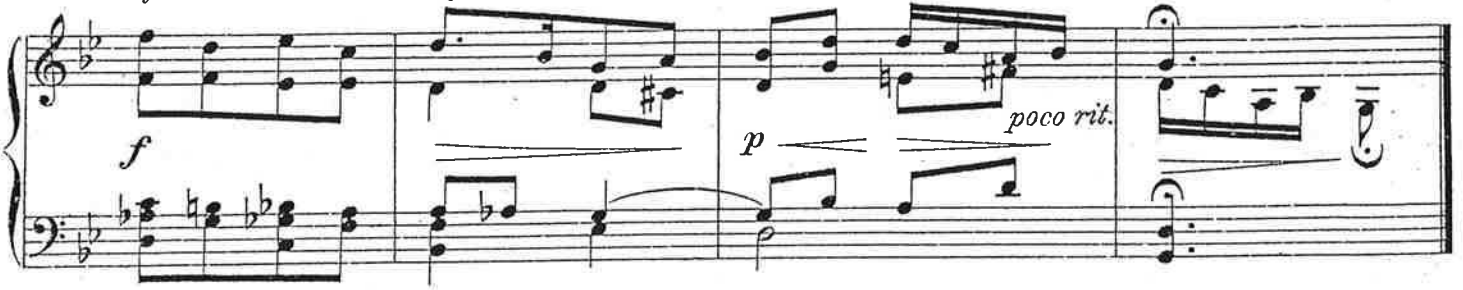

20. Och Jungfrun gick åt källan.

Något rörligt.

Och Jungfrun gick åt käl - lan, hon skul - le häm-ta vann; och Jungfrun gick åt

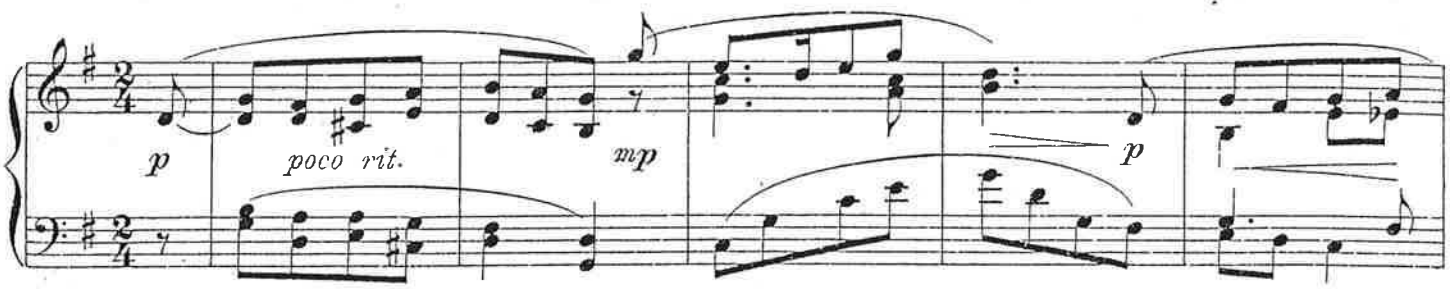

käl - lan, hon skul - le häm-ta vann. Där stod en li - ten has-selgren, han var så my-cket

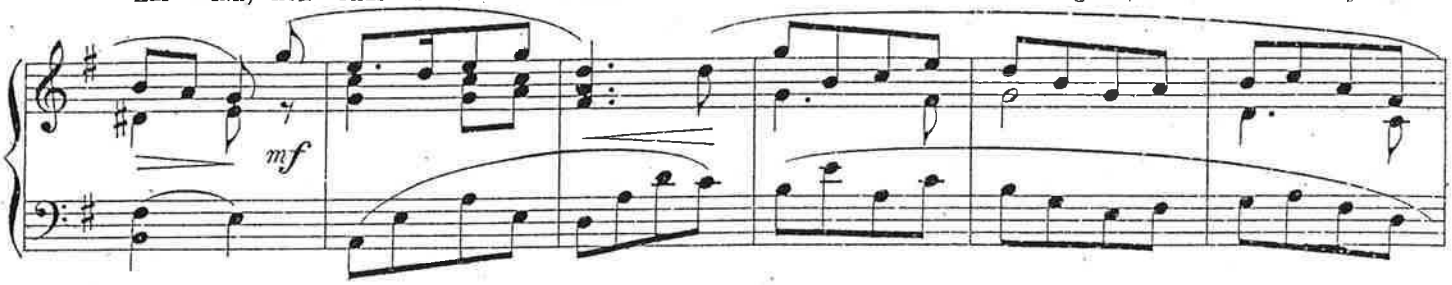

grann, där stod en li - ten has-sel-gren, han var så myc-ket grann.

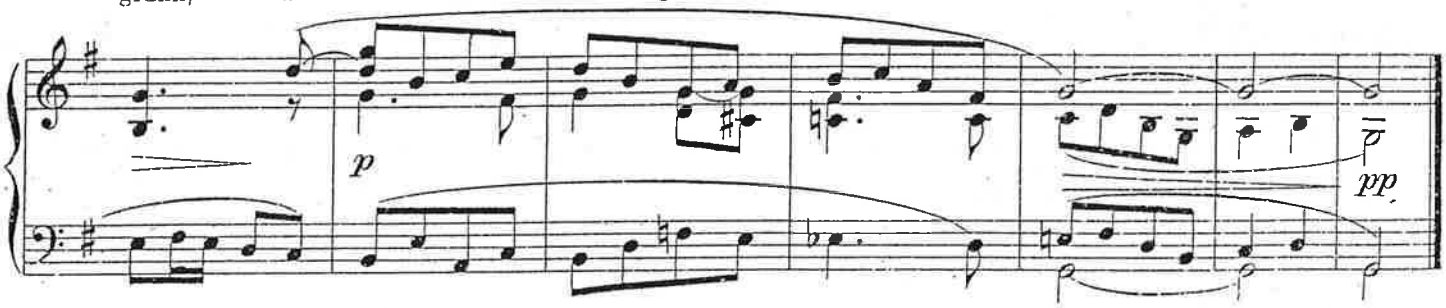

21. En visa vill jag sjunga.

Lugnt.

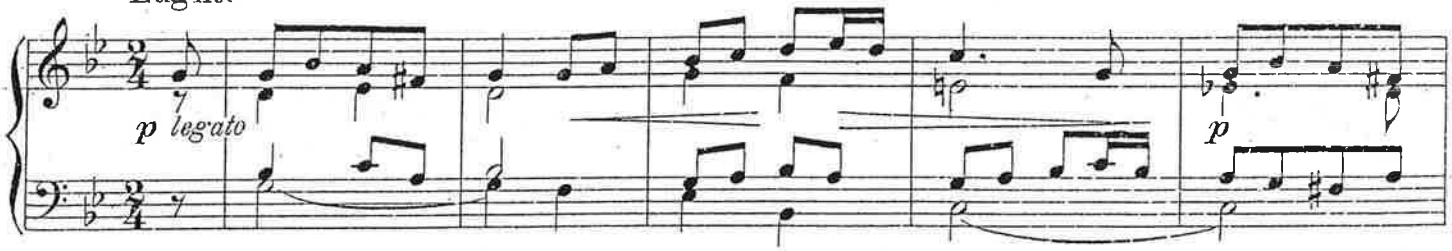

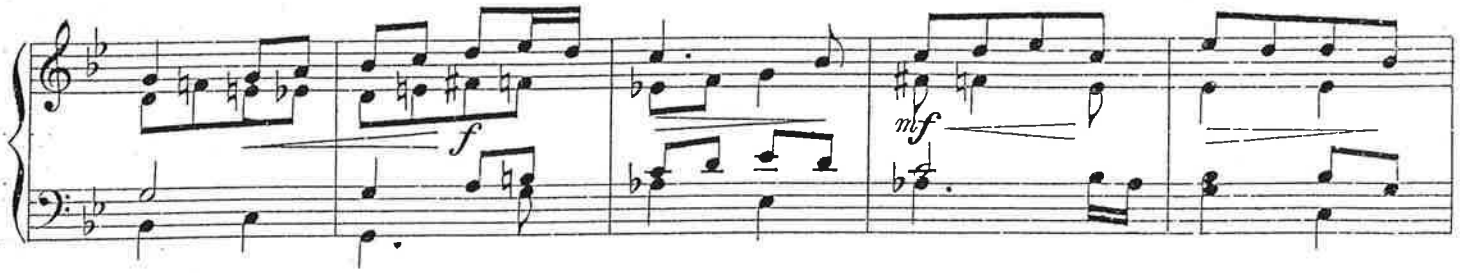

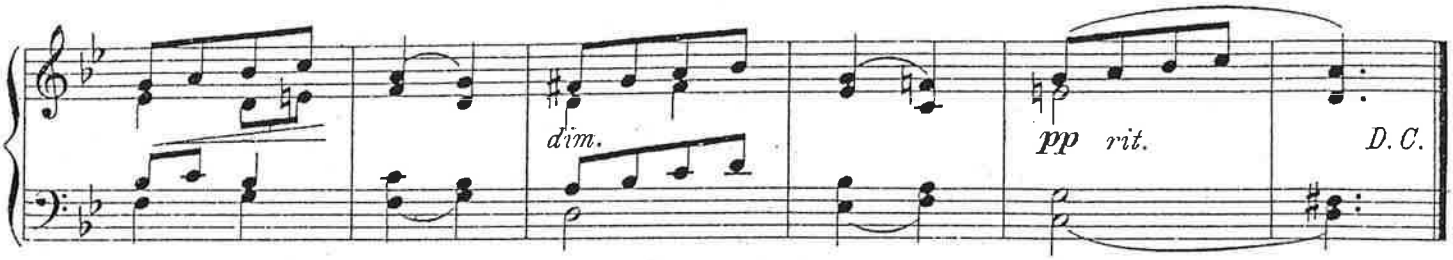

22. Inga Lill'.

Lugnt.

Ko - nun-gen han va - kna - de, i hö - gan-loft låg; Ko - nun-gen han va - kna - de, i

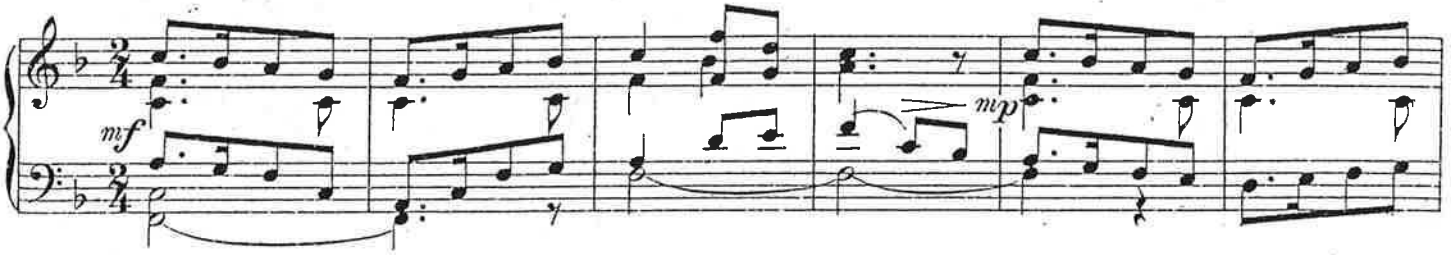

hö - gan - loft låg: "Hvem är det, som på min gull - har - pa slår?" In -

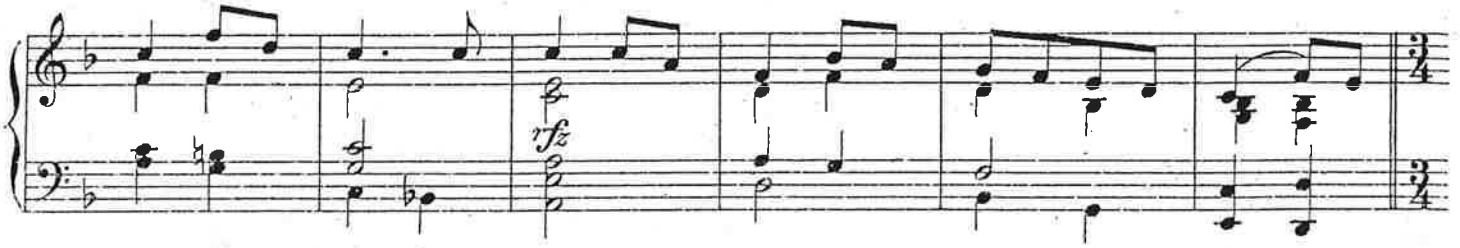

un - der e - ke - lund så grö - nan. "In - ga lil - la, In - ga lill', qväd vi - san för

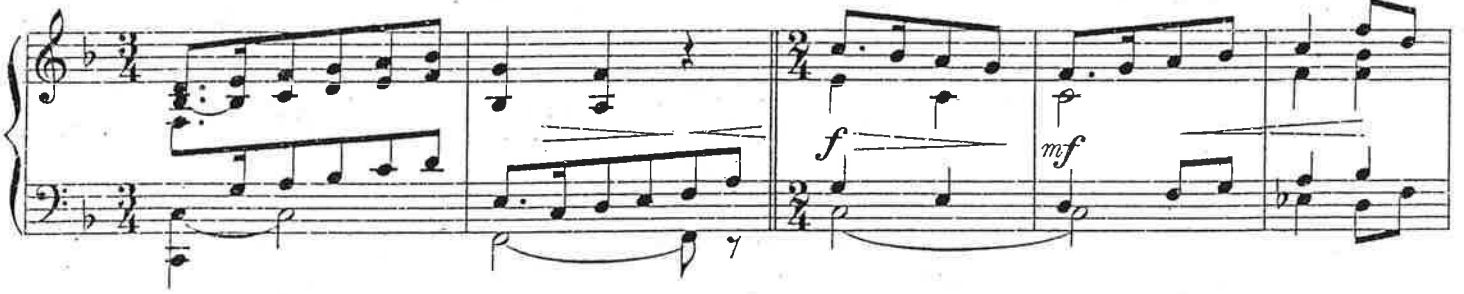

mig, In - ga lil - la, In - ga lill', qväd vi - san för mig: Mitt eget un - ga

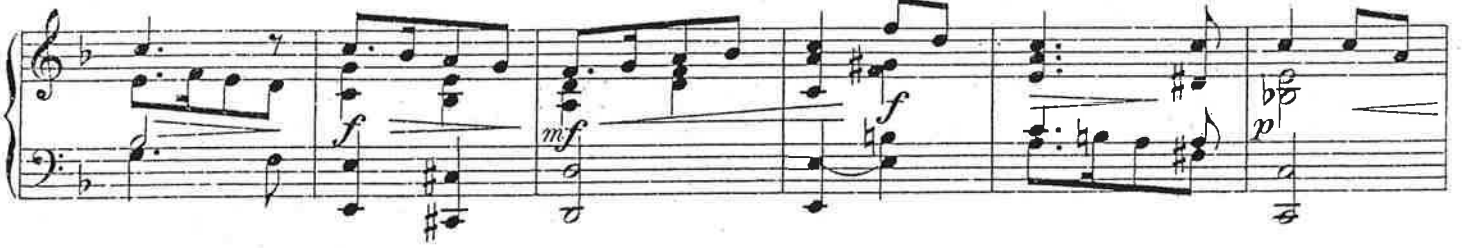

lif vill jag gif - va dig." In - - un - der e - ke - lund så grö - nan.

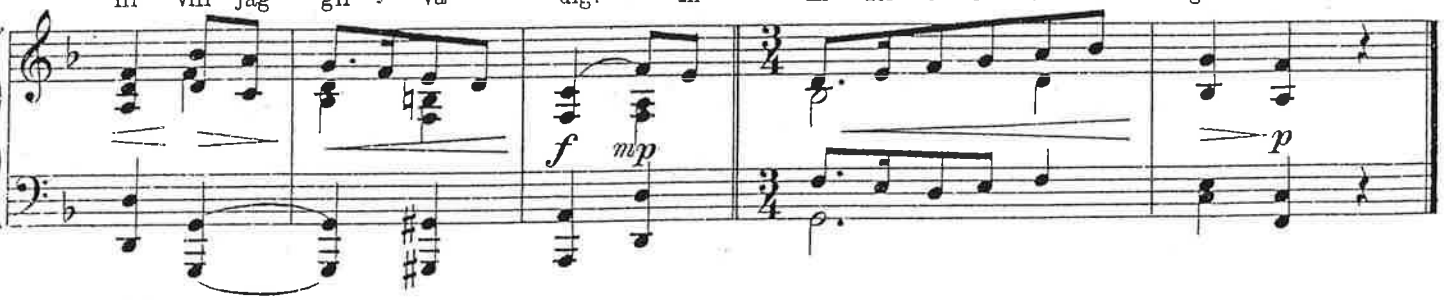

23. Den bergtagna.

Långsamt, hemlighetsfullt.

Och jung - frun hon skul - le sig till ot - te - sån - gen gå; Ti - den görs mig lång. Så

mp legato *mf* *p*

gick hon den vä - gen, åt hö - ga ber - get låg. Men jag vet att sor - gen är

mp *mf*

tung.

p *p* *pp* *mf*

p *mf*

p *pp* *ppp*

24. Per Svinaherde.

Lugnt.

Per Svi - na - her - de sat - te sig på tuf - van och sang: Kom fal - le - ral - le la - la - la - la -

mf

lej, la - la - la - lej, la - la - la - lej, fa - la - lej. Han ön - ska - de en jung - - fru

allt i sin famn. Kom fa - la - la, la - la - la, la - la - la, la - la - la - lej, sjung fa - la - la - lej, sjung fa - la - la -

lej, fa - la - lej.

f

D. C.
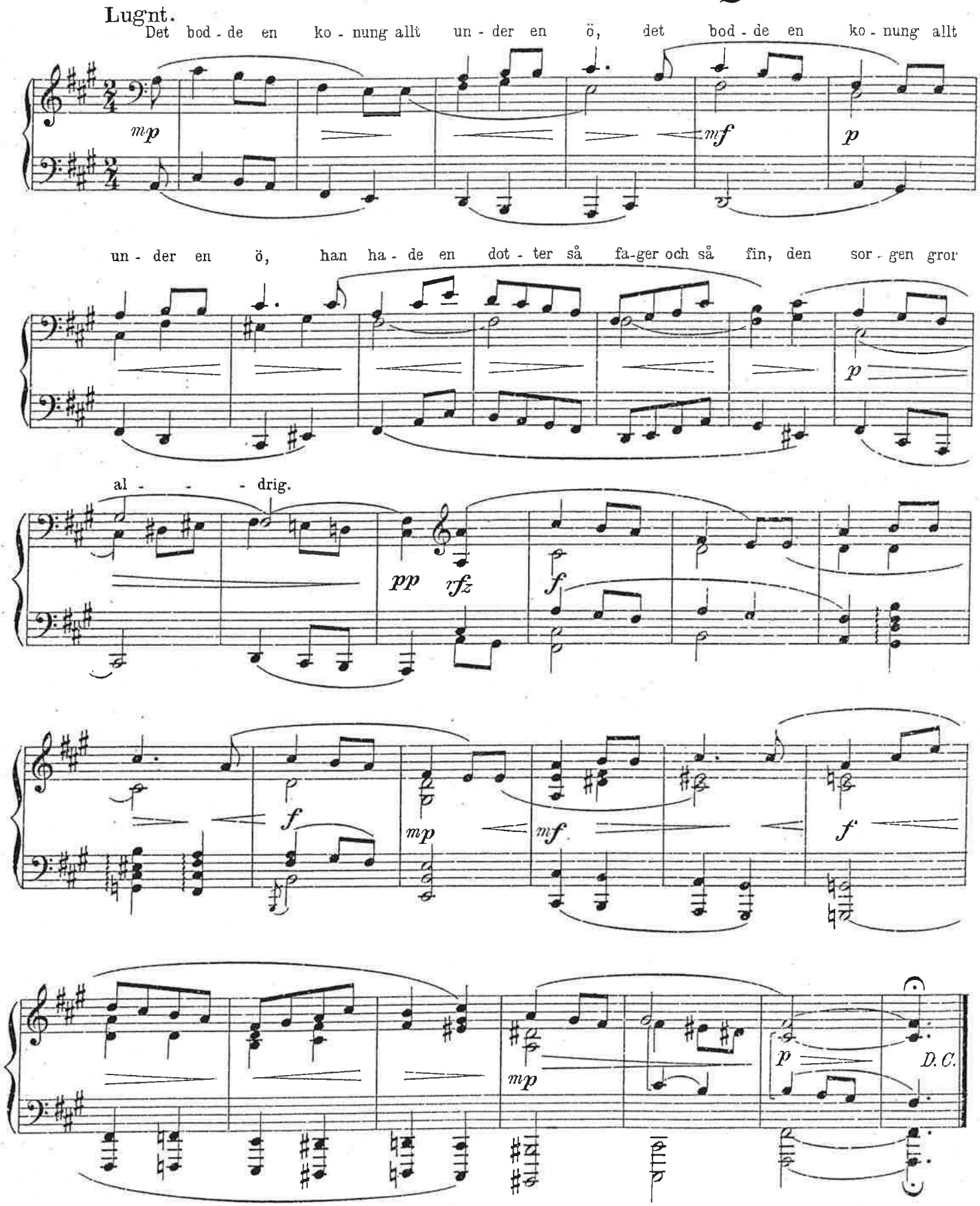
25. Det bodde en konung.